

האשה שנתארמלה פרק שני כתובות

כו.

עין משפט
נר מצוה

הורגנה. דמדעת וכיון דהגיע זמן ולא נפדית הרי היא של עובדי כוכבים צדיניהם משום הכי צענין עדים מעידין אותה שלא נסתרה: **נחבשה.** דלחנה נחלטת להם לא צענין עדים הואיל ועל ידי ממון הוא: **ואיכא דרמי לה מרמא.** לא מתני לה להא דרב שמואל בר

רבי יצחק אפירוסא דמתמינתין בלשון לא שנו אלא רמי מירמא מתמינתין וצרייתא אהדי ועלה שני רב שמואל חילוק צין יד ישראל תקיפה ליד העובדי כוכבים תקיפה: **הני נשי דגנבי.** שצעליהן ניתלין ודרך המלכות להפקיר ציתם ונשיהן: **כן דונאי.** רולא היה ולעור שמו כדאמרינן **בבבא** עגלה ערופה (סוטה מו.). אצל נשי דגנבי הגונבים ממון לא מפקרי: **מתני' נכוס.** מלור מתרגמינן נכוסות (דברים ס): **פסולות.** אסורות לצעליהן דלשת כהן אסורה צלוס: **גב' בלש.** חיל. על שם שמתפסים כל המטמונים: **לצעול** יש פנאי. דתקיף להו יכרייהו: **רבי יצחק** **כן אלעזר אמר.** אף בצעילה פעמים שהן מותרות: **נכוס של אופה מלכות.** אינו רואה להשחית את צני העיר וכדכונש עיר הסמוך לממשלתו שומרה והיא לו למס עובד: **משמרות.** מקום מעמד השומרים שהעמיד המלך שלא יחבל אדם בצנעי העיר: **דמהדר למאן נוי.** שמו קול בהשכל איש רך עליהם ולכזים ואוחים וזעקין: **וגוואל.** מקלות וקיסמין להכשל בהן: **ולא קשיא ליה מידי.** לא חייש למיעקף איניש יחידה ולצעול הואיל ואין הדבר הפקר: **ומאי שנה משני צעילין.** דכיון דבא לשאל עליו ועל חבירו אמר רבי יוסי טמאין הכא נמי לכולהו צעילין כי הדדי: **אחד טמא.** שיש בו קצרות מפסיק כל רחבו ואין ידוע לחצו הטמא אצל כל ממוזקים בצלח מהן: **ועשה טהרות.** נגע צטהרות: **טהורים.** דכל חד כי אתי לקמן תלין ליה למימר צטהרות הך דהוה ליה ספק טומאה צרה וספיקו טהור: **טמאין.** דהיינו נימא ליה טהורים אחת חד מינייהו ודאי צטמא אצל: **צנא אחס.** צנו לשאל צנת אחת: **הכא נמי צנו** ור' יהודה ור' יוסי הלכה כר' יוסי: **מה**

(א) ויעיבון סה: ושי"ן, (ב) עדות פ"ח מ"ב, א"ז ע"ז, (ג) ויעיבון אחת כקודם בק"ו, (ד) ע"ז ע"ז: שנת מה. מה י"ג, (ו) טהרות פ"ה מ"ה פסחים י"ג, (ז) ויעיבון מו"ז, (ח) למימאן ספא כרישא כ"ל, מהרש"א, (ט) ויע"ע מ"ס פסחים י"ג, ד"ה הלך.

גליון הש"ס

רש"י ד"ה בלשת וכו' שמתפשיין כי צפסוק ויחפש צהאשית מ"ד המרגום ובלש:

הגהות הב"ח

(א) נמי מון הני נשי דגנבי: (ב) נמי דלא (עקב) מ"ז, וי"ב ס"א עקב וכן משמע מפרש"י:

מוסף רש"י

כל כהנות שנבחרו בתוכה פסולות לצעליהן, דלשת כהן אסורה אף בצנא, אצל אשת ישראל לא יע"ז ע"ז, בלשת. חילות גיבס הצנא לעיר. על שם שמתפסים ובלושי את העיר קרי לה צולט (שבת א"א). על שם שמתפסים וחותרים קרי להו צולט כדמתרגמינן ויחפש ובלש (ע"ז ע"ז) שמתפסת חיל שמתפסין ויחזין (נדה י"ג). בשעת שלום. כגון שהוא של אותה מלכות (שבת א"א). לנכס אין פנאי. דלר' הניסוק לא תקיף ליה ויעורין צמלממה (ע"ז ע"ז). אחד טמא. קצר מוטל בו להטו וממלא את כולו ואין עובד בו שאל יחלה (פסחים י"ג). ועשה טהרות. נגע צטהרות. ובא חבירו והלך בשני. ויעיבון שצטעל שיהך זה לא הך זה, דהשתא ודאי אחד מן טמא (ע"ז). אם נשאל זה בפני עצמו. אם נשאלו כל אחד לחסם ספקו בפני עצמו, טהור, ואם צנא צנת אחת. הואיל ובהוראה אחת יש לו למר טמאין לר' שטורי, אי אפשר למר לכן טהורים אחת. שהרי האחד ודאי טמא (ע"ז).

כאן בכרכום של אותה מלכות. פי' שיושצין צטח לפי שאין אחרתה ממנה ויש פנאי לנסך ולצעול אצל בלשת של מלכות אחרת שאימת מלכות שצאו בצנולה עליהם אין לכן פנאי וכן פי' ר"ח ור"ת וכן מוכח צירושלמי ופרין כרכום של אותה מלכות אי אפשר ליה ערקא חדא מינייהו והוה לן למשרינהו לכולהו ולמימלי לקולא דצצוניה הקילו כדאמרינן צצמוך אס יש מחבואה אחת מללם על כל הכהנות כולן אע"ג דמספקא לן בצניה מחזקת אלא אחת הכא פשיטא לן דשרו דהתם לא ודאי נחבשת אצל הכא ודאי ערקא ולפי' הקונטרס קשה טוצא חדא דפרין נתלי לחומרא וגבי מחבואה תלין לקולא ועוד דמה מתרין דמהדר למתא כו' ואין אדם נכנס לשם והא קתני בלשת שנכנסה לעיר ועוד כיון דלשהיא דע"ז פריך הוה ליה למימר אי אפשר ליה ערק חד מינייהו ונסך ועוד דהתם מפרש טעמא לפי שאין פנאי לנסך ולית ליה טעמא לפי שאין כרכום של אותה מלכות רואה להשחית את בני העיר [ועוד ואף שנה שנת מלחמה משעת שלום] ויש לישב לפי שרית הקונטרס דרבי יצחק בן אלעזר לא אתי לשנוי מתני' אהיה דע"ז אלא אית ליה שנייה דרב מרי ומתמינתין דהתם נמי צכרכום של מלכות אחרת ולא צא אלא לפרושי מתמינתין וכן משמע צפרק צמחא דע"ז (דף ע"ב). דפרין התם מתמינתין דהכא אמתמינתין דלגלש ולא מייתי התם דרבי יצחק: **והלך באחד מהם ועשה טהרות.** להכי נקט ועשה טהרות ללענין האדם אלו מוקינס שיהס לצבול ולהוות פן יצואו ליה טומאה ודאי אס יגעו שניהם צככר אחד לכך אומר להו זילו צעילו דהא נהרא קיימיו ועוד דמשום דהכי למתני א"י ספא הוה ועצל טהור ועבד צעני ועשה טהרות הרי אלו טהורות ואם קיימות הראשונים אלו ואלו תלויות ואם לא טהר צינתים הראשונות תלויות והשניות ישרושי: **ואם נשאל זה בפני עצמו וזה** שאלם אדם אדם דלש כן ואלו ודאי טומאה אחת אמרינן צצבעות צפ"צ (דף י"ג). הלך צראשון ולא נכנס צצני ונכנס חייז דטמא הוה ממה נפשך: **בבא** לישאל וע"ה חבירו. אין לפרש צצא לישאל צנת אחת דהתם מודו כולי עלמא דטמאות מכל שכן צצאו לישאל שניהם צנת אחת אלא מייני ששאל על עצמו וטהרו וחס"כ צצא לישאל על חבירו דמר מדמי ליה לצנת אחת כיון ששאל על שניהם צצמעמד אחד ומר מדמי ליה ליה אחר זה כיון שטיהרוהו קודם והכא נמי כיון דשרו לכולהו צצנת אחת דמי אף על פי שאין צצא לפנינו אלא על אחת מייני הוה הדבר ידוע לכל שהרבה כהנות היו והיו חלילי צצא לישאל על כולם צצנת אחת והכא מודו כ"ע וצחנס דחק צקונטרס לפרש כר' יוסי: **לא**

קב א ב מיי פ"ח מהל' אסורי צנאה הלכה ל' טו"ע א"ה"ע פ"ז סוף י"א צנאה: קב ג מיי פ"ח מהל' א"צ הלכה כו טור ש"ע ספ"ז י"ג קד ד מיי שם הל' טו טו"ע"ע ספ"ז א: קה ה מיי פ"ח מהל' מלכות אסורות הלכה כו סוף סוף קמט טו"ע"ע י"ד ס' קטע ספ"ז י"ג: קו ו ז ה ט מיי פ"ח מהל' אסורי צנאה הלכה כו סוף טו"ע"ע א"ה"ע פ"ז סוף י"ג: קז י ב מיי פ"ח מהל' אבות והטמאה הלכה כו: **תוספות ר"ד** ובפקרי לה. ה"ד ע"י נפשות א"ר כגון נשי דגנבי אמר חזקיה והוא שנגמר דינן להריגה פי' שבעליהן נתלו ודרך המלכות להפקיר ספס נשיהם ור"י אמר אעפ"י שלא נגמר דינן להריגה. והל' בחוקיה דהוא רביה דר' יוחנן: עיר שכבשה כרכום. פי' חיל הצריים עליה. מצור תרגומו כרכום כל כהנות שבתפסו סולרי' דבעליהן פי' דבחזקת שבעלו קיימו ונוסח אסורה לכהן ואם יש להן עדים שלא בעברו אפילו עבר אפילו שפחה הרי אלו נאמנים ואין אדם נאמן ע"י צעמור לא האשה להעיד על צעמה ולא בעל להעיד על אשה ורמינהו בולשת כנסכה לעיר. פי' חיל ונקרא כן ע"י שמתפסים את כל המטמוניות תרגום ודאי אס יגעו שניהם צככר אחד לכך אומר להו זילו צעילו דהא נהרא קיימיו ועוד דמשום דהכי למתני א"י ספא הוה ועצל טהור ועבד צעני ועשה טהרות הרי אלו טהורות ואם קיימות הראשונים אלו ואלו תלויות ואם לא טהר צינתים הראשונות תלויות והשניות ישרושי: **ואם נשאל זה בפני עצמו וזה** שאלם אדם אדם דלש כן ואלו ודאי טומאה אחת אמרינן צצבעות צפ"צ (דף י"ג). הלך צראשון ולא נכנס צצני ונכנס חייז דטמא הוה ממה נפשך: **בבא** לישאל וע"ה חבירו. אין לפרש צצא לישאל צנת אחת דהתם מודו כולי עלמא דטמאות מכל שכן צצאו לישאל שניהם צנת אחת אלא מייני ששאל על עצמו וטהרו וחס"כ צצא לישאל על חבירו דמר מדמי ליה לצנת אחת כיון ששאל על שניהם צצמעמד אחד ומר מדמי ליה ליה אחר זה כיון שטיהרוהו קודם והכא נמי כיון דשרו לכולהו צצנת אחת דמי אף על פי שאין צצא לפנינו אלא על אחת מייני הוה הדבר ידוע לכל שהרבה כהנות היו והיו חלילי צצא לישאל על כולם צצנת אחת והכא מודו כ"ע וצחנס דחק צקונטרס לפרש כר' יוסי: **לא**

תוספות ר"ד

ובפקרי לה. ה"ד ע"י נפשות א"ר כגון נשי דגנבי אמר חזקיה והוא שנגמר דינן להריגה פי' שבעליהן נתלו ודרך המלכות להפקיר ספס נשיהם ור"י אמר אעפ"י שלא נגמר דינן להריגה. והל' בחוקיה דהוא רביה דר' יוחנן: עיר שכבשה כרכום. פי' חיל הצריים עליה. מצור תרגומו כרכום כל כהנות שבתפסו סולרי' דבעליהן פי' דבחזקת שבעלו קיימו ונוסח אסורה לכהן ואם יש להן עדים שלא בעברו אפילו עבר אפילו שפחה הרי אלו נאמנים ואין אדם נאמן ע"י צעמור לא האשה להעיד על צעמה ולא בעל להעיד על אשה ורמינהו בולשת כנסכה לעיר. פי' חיל ונקרא כן ע"י שמתפסים את כל המטמוניות תרגום ודאי אס יגעו שניהם צככר אחד לכך אומר להו זילו צעילו דהא נהרא קיימיו ועוד דמשום דהכי למתני א"י ספא הוה ועצל טהור ועבד צעני ועשה טהרות הרי אלו טהורות ואם קיימות הראשונים אלו ואלו תלויות ואם לא טהר צינתים הראשונות תלויות והשניות ישרושי: **ואם נשאל זה בפני עצמו וזה** שאלם אדם אדם דלש כן ואלו ודאי טומאה אחת אמרינן צצבעות צפ"צ (דף י"ג). הלך צראשון ולא נכנס צצני ונכנס חייז דטמא הוה ממה נפשך: **בבא** לישאל וע"ה חבירו. אין לפרש צצא לישאל צנת אחת דהתם מודו כולי עלמא דטמאות מכל שכן צצאו לישאל שניהם צנת אחת אלא מייני ששאל על עצמו וטהרו וחס"כ צצא לישאל על חבירו דמר מדמי ליה לצנת אחת כיון ששאל על שניהם צצמעמד אחד ומר מדמי ליה ליה אחר זה כיון שטיהרוהו קודם והכא נמי כיון דשרו לכולהו צצנת אחת דמי אף על פי שאין צצא לפנינו אלא על אחת מייני הוה הדבר ידוע לכל שהרבה כהנות היו והיו חלילי צצא לישאל על כולם צצנת אחת והכא מודו כ"ע וצחנס דחק צקונטרס לפרש כר' יוסי: **לא**

ואם נשאל זה בפני עצמו וזה שאלם אדם אדם דלש כן ואלו ודאי טומאה אחת אמרינן צצבעות צפ"צ (דף י"ג). הלך צראשון ולא נכנס צצני ונכנס חייז דטמא הוה ממה נפשך: **בבא** לישאל וע"ה חבירו. אין לפרש צצא לישאל צנת אחת דהתם מודו כולי עלמא דטמאות מכל שכן צצאו לישאל שניהם צנת אחת אלא מייני ששאל על עצמו וטהרו וחס"כ צצא לישאל על חבירו דמר מדמי ליה לצנת אחת כיון ששאל על שניהם צצמעמד אחד ומר מדמי ליה ליה אחר זה כיון שטיהרוהו קודם והכא נמי כיון דשרו לכולהו צצנת אחת דמי אף על פי שאין צצא לפנינו אלא על אחת מייני הוה הדבר ידוע לכל שהרבה כהנות היו והיו חלילי צצא לישאל על כולם צצנת אחת והכא מודו כ"ע וצחנס דחק צקונטרס לפרש כר' יוסי: **לא**